

Гари Хълкуист

АДВЕНТИСТИТЕ ОТ НЯКОГА СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАХА

Експозиция на основните вярвания на
първите адвентисти от седмия ден

Адвентистите от седмия ден някога вярваха

Гари Хълкуист



Издава Мараната Медия
maranathamedia.com
maranathamedia.bg

2018 г.

Основополагащи принципи

В продължение на почти десетилетие след 1844 г., адвентистите се радвали просто да казват, както и другите реформатори преди тях, че вярват в Библията, и само в Библията като тяхно правило за вярата и практиката.

Но когато тяхното изследване на Библията разкрило нови истини, се появила необходимостта от тяхното ясно идентифициране и изброяване. Години по-късно Елън Уайт припомня тяхното дело на търсене "на истината като скрито съкровище. Срещах се с братята и ние изучавахме и се молахме усърдно. Често оставахме заедно до късно през нощта, а понякога и през цялата нощ... Така беше давана светлина, която ни помогна да разберем Писанията по отношение на Христос, неговата мисия и неговото свещенство." *Ривю енд Херълд*, 25-ти май, 1905 г., Параграф 24.

След това тя представила своето заключение: "Беше ми изяснена една линия на истината, която се разширяваше от това време, до времето когато ще влезем в Божия град, и аз дадох на другите инструкцията, която ме беше дал Господ." *Пак там*

Когато нейният съпруг започнал издателското дело, Джеймс изредил същинското разбиране на небесните неща в броя на *Второ Адвентно Ривю енд Сабат Херълд* от 9-ти юли, 1851 г., което адвентната вяра била оформила, чрез един буквален прочит на Библията. "Позицията ни е, че в положението и делото на нашия Първосвещеник е настъпила една промяна в **буквалното небесно светилище**... Ние не само вярваме в един **буквален Исус**, който е "служител на светилището," но също вярваме, че **светилището е буквално**... Затова вярваме, че **и двете са буквални**... Ако си позволим свободата да кажем, че няма **буквален ковчег**, който съдържа десетте заповеди в небето, можем да отидем само една стъпка по-напред и да отречем **буквалния град, и буквалния Син на Бога**. Със сигурност адвентистите не трябва да избират спиритуалистичния възглед на мястото на този, който представихме. Не виждаме възможност за заемане на неутрално становище."

Вероятно най-ранното печатно изявление за вярванията се е появило през 1853 г. в отговор на една молба на Баптистите от Седмия Ден. В броя на *Ривю енд Херълд* от 11-ти август, Джеймс направил следното обобщение:

feelings are lost. We are united in these great subjects: Christ's immediate, personal second Advent, and the observance of all of the commandments of God, and the faith of his Son Jesus Christ, as necessary to a readiness for his Advent.

With Seventh-day Baptists, we agree in the institution, design and perpetuity of the Sabbath. Though всички Божии заповеди и вярата на неговия Син Исус Христос, като необходими в подготовката за неговото идване.

Съгласяваме се с Баптистите от Седмия Ден за институцията, плана и вечността на съботата...

Една година по-късно, Джеймс Уайт започнал да включва кратък списък на „доктрините“ под издателската заглавка.

Библията, Божият закон, личното идване на Христос преди милениума, възстановяване на тази земя след милениума. Безсмъртие при възкресението.

„...Ние сме обединени в тези велики теми: Скорошното лично второ идване на Христос, и съблюдаването на

THE REVIEW AND HERALD.

IS PUBLISHED WEEKLY

At South St. Paul-st., Stone's Block.

TERMS.—One Dollar a Year, in Advance.

J. N. ANDREWS, R. F. COTTRELL, URIAH SMITH,
Publishing Committee.

JAMES WHITE, Editor.

All communications, orders, and remittances should be addressed to JAMES WHITE Rochester, N. Y. 109 Monroe Street, (post-paid.)

Leading Doctrines Taught by the Review.

*The Bible, and the Bible alone, the rule of faith and duty.
The Law of God, as taught in the Old and New Testaments,
unchangeable.*

The Personal Advent of Christ and the Resurrection of the Just, before the Millennium.

The Earth restored to its Eden perfection and glory, the final Inheritance of the Saints.

Immortality alone through Christ, to be given to the Saints at the Resurrection.

Това било всичко. Изненадващо е, че списъкът не включвал изрично съботата, макар че тя със сигурност е била включена в учението за Божия закон. А какво да кажем за небесното светилище? Това определено е било едно важно и отличително адвентно учение. Никакво споменаване, нито на кръщението чрез потапяне, нито на десетъка, и нито на християнското поведение. Дали те все още не са познавали тези важни истини?

Отговорът на крайните редуccionисти би могъл да бъде, че Библията и само Библията като наше “правило за вярата и дълга” обхваща всичко! Имало едно общо усещане, че всяко официално изброяване на конкретни вярвания би произвело едно кредо – точно онова, което накарало другите църкви да заседнат и да не продължат да напредват в истината. Кредото трябвало да се избягва на всяка цена!

Седем години по-късно, когато те били готови да се организират официално, Джеймс Уайт настоявал, че новосформираната църква на Адвентистите от Седмия Ден трябва да избягва възприемането на кредо, и, че трябва да има просто един "Църковен Завет", който се основава на Откровение 14:12. Това било записано на 8-ми октомври, 1861 г. в *Ривю енд Херълд*.

Resolved, That this Conference recommend the following church covenant: We, the undersigned, hereby associate ourselves together, as a church, taking the name, Seventh-day Adventists, covenanting to keep the commandments of God, and the faith of Jesus Christ. Seconded by Bro. Hull. Adopted.

Решено е, че тази Конференция препоръчва следния църковен завет: Отгук

нататък, ние, долуподписаните се асоциираме като църква, вземайки името Адвентисти от Седмия Ден, влизайки в завет да спазваме заповедите на Бога и вярата на Исус Христос. Засвидетелствано от брат Хъл. Прието.

Това било всичко необходимо за онези, които представяли трите ангелски вести.

Едно буквално разбиране

Уилям Милър, в неговите Правила за Тълкуване, установил практиката за прочитане на Библията, първо в нейното ясно и буквално значение – т. е. че, текстът трябва да се разбира буквално, дотогава докато това не стане нелогично или неразумно, което би показало, че смисълът е фигуративен и трябва да се разбира символично. Джеймс Уайт продължил да прилага това правило.

"Както направеният **на Голгота** велик принос за света, е **бил буквален**, и както **нашият велик Първосвещеник, Исус, синът на Бога, е една реална и буквална личност**, също така Той има едно **буквално светилище в небето**, в което да изпълнява своята свещеническа служба." *Ривю енд Херълд*, 18-ти август, 1863 г., с. 92, Параграф 5

Личността на Отец, персоналността на Сина, и небесното светилище били основни доктрини от изключителна важност за новосъздадената адвентна църква. Пишейки в *Ривю енд Херълд* на 31-ви октомври, 1865 г., Р. Ф. Котрел също защитавал буквалния прочит на Писанието:

"Целта на издигането на медната змия в пустинята не била да успокои болките и да даде облекчение и утеха на онези, които били ухапани,

въпреки че това несъмнено е имало и такъв ефект. Но голямата и водеща цел била да бъде продължен животът им. Това ги спасило от **едно буквално погиване**, и им донесло **буквален живот**. Така че Христос умрял, за да може вярващите в него да не загинат - **да загинат буквално**, т. е. да умрат и да не живеят повече - но да имат вечен живот. Ако това не означава каквото казва, **чрез какво правило за интерпретация ще разберем Писанията?** Знаем че думите често се използват фигуративно, но те винаги извличат силата си от буквалната идея. Но **трябва ли да кажем, че има изключение за правилото, и понеже думите понякога са използвани фигуративно, да кажем, че нямат буквално значение?** Отново, Павел говори за **буквалната смърт на Христос** и за **буквалното възкресение** на онези, които са заспали в Него, по времето, когато сам Господ“ ще слезе от небето, и представя целта на Христовата смърт по следния начин: “Който умря за нас, така че – будни ли сме, или спим – да живеем заедно с него.” (1 Сол. 5:10). Не е ли това **буквалната смърт на Христос, и буквалното живеене на светиите с Него, чрез буквално възкресение** от мъртвите? Не даде ли Божият Син живота си за нас?”

Адвентистите видели какви са резултатите от спиритуализиране на библейските истини и доктрините, които са резултат от тази практика. Те се опитвали да изградят една твърда основа на духовната истина, основаваща се на един явен прочит на Божието Слово.

“В изобразяване, което мина пред мен, видях, че се извършва едно дело от медицинско-мисионските работници. Нашите братя служители гледаха и виждаха какво се извършваше, но изглежда не разбираха. **Основата на нашата вяра**, която бе установена с толкова много молитва и с такова усърдно изследване на Писанията, беше събаряна стълб след стълб. Не остана нищо върху което да почива вярата ни – **светилището** беше премахнато, **умилостивението** беше премахнато.” *Ръкопис 46*, 18-ти май, 1904 г.

“Онези които се опитват да премахнат старите гранични камъни, не държат здраво; те не помнят как са приели и чули. Онези които се опитват да внесат теории, които биха премахнали **стълбовете на нашата вяра, относно светилището, или относно персоналността на Бога, или на Христос**, действат като слепци. Те се опитват да внесат несигурности и да оставят Божия народ без котва.” *Издание на ръкописи (MR) 760*, с. 9, Параграф 5

А сега нека проучим какви са онези първоначални стълбове на нашата вяра, които са били вградени в непоклатимата основа, чрез толкова много молитва и усърдно изучаване на Писанията.

Декларация за фундаменталните принципи преподавани и практикувани от Адвентистите от Седмия Ден

Този памфлет от 14 страници бил отпечатан в 1872 г. от Парната Преса на Адвентистите в Батъл Крик. Богатият на духовни идеи текст по-късно бил публикуван в самия първи брой на новото списание от западния бряг *Знамения на времето* на 4-ти юни, 1874 г. на страница 3-та.

1. That there is one God, a personal, spiritual being, the creator of all things, omnipotent, omniscient, and eternal, infinite in wisdom, holiness, justice, goodness, truth, and mercy; unchangeable, and everywhere present by his representative, the Holy Spirit. Ps. 139 : 7.

2. That there is one Lord Jesus Christ, the Son of the Eternal Father, the one by whom God created all things, and by whom they do consist; that he took on him the nature of the seed of Abraham for the redemption of our fallen race; that he dwelt among men, full of grace and truth, lived our example, died our sacrifice, was raised for our justification, ascended on high to be our only mediator in the sanctuary in Heaven, where, with his own blood he makes atonement for our sins; which atonement, so far from being made on the cross, which was but the offering of the sacrifice, is the very last portion of his work as priest, according to the example of the Levitical priesthood, which foreshadowed and prefigured the ministry of our Lord in Heaven. See Lev. 16 ; Heb. 8 : 4, 5 ; 9 : 6, 7 ; &c.

1. Че има един Бог, лично, духовно същество, създател на всичко, всемогъщ, всезнаещ и вечен, безкраен в мъдрост, святост, справедливост, доброта, истина и милост; непроменим и присъстващ навсякъде чрез своя представител, Светия Дух. Пс. 139:7

2. Че има един Господ Исус Христос, Синът на Вечния Баща, онзи чрез когото Той е създал всичко и чрез когото всичко се сплотява; че той взе на себе си естеството от семето на Авраам за изкуплението на нашата

паднала раса; че живя сред хората, пълен с благодат и истина, живя за да бъде наш пример и умря за да бъде наша жертва, беше възкресен за оправдаването ни, възнесе се високо, за да бъде наш единствен посредник в небесното светилище, където, със собствената

си кръв извършва умилоствение за греховете ни; което умилоствение, осъществено до този момент на кръста, който беше само принасянето на жертвата, е самата последна част от неговото дело като свещеник, според примера на Левитското свещенство, което беше сянка и образ на службата на нашия Господ в небето. Виж Лев. 16; Евр. 8:4, 5; 9:6, 7 и т.н.

3. Че Свещените Писания на Стария и Новия завет са били дадени по вдъхновение от Бога и съдържат пълно откровение за неговата воля към човека, и те са единственото непогрешимо правило за вярата и практиката.

1 Кор. 8:6, 1 Тим 2:5, 1 Сол. 1:9, Вт. 6:4, Яков 2:19, Марко 12:32, Еф. 3:9, Изх. 34:6, Мал. 3:6, Римл. 8:9, Мат. 10:20.

Отново: 1 Кор. 8:6, Еф. 4:5, 2, Йоан 1:3, Еф. 3:9, Евр. 1:2, Кол. 1:16, Евр. 2:16, Йоан 1:14, Римл. 5:10, Римл. 4:25, Еф. 4:8, 1 Тим. 2:5, Евр. 8:1, Деяния 20:28, Евр. 13:12, Откр. 1:5, 1 Петр. 1:18-20, 2 Тим. 3:16

Един обстоен увод заявява, че адвентистите не са имали кредо освен Библията, и, че макар списъкът да не е лансиран "като такъв, който има някаква власт над нашия народ, нито е замислен като средство, което подсигурява неговата униформност" той бил просто "едно кратко изявление на това което е, и което е било поддържано от тях с голямо единодушие." Краткото изявление представя 25 точки:

1. Има един Бог, присъстващ навсякъде чрез Светия Дух.
2. Има един Господ Исус Христос, Син на Вечния Баща.
3. Свещените Писания - Стария и Новия завет, са вдъхновени от Бога.
4. Кръщението чрез потапяне възпоменава възкресението на Исус.
5. Новородението е духовно обръщане сега, и физическо безсмъртие при Второто пришествие.
6. Пророчеството, като част от Божието Слово, може да бъде разбрано (припокрива се с 3-та точка).
7. Световната история е очертана в библейските пророчества (припокрива се с 6-та точка).
8. Второто пришествие е преди милениума.
9. Годината 1844-та е краят на пророчеството за 2300 години от Данаил 8:14, когато започва очистването на светилището.
10. Небесното светилище е представено подробно в Евреи 8-ма глава; нашият Първосвещеник Христос сега е в Най-святото място.

11. Десетте заповеди са непроменими и вечно валидни за всички хора във всяко време.
12. Четвъртата заповед идентифицира седмия ден като библейската събота (припокрива се с точка 11).
13. Папството е замислило да промени времена и закони в изпълнение на пророчеството и е променило съботната почивка в неделя (припокрива се с точка 6).
14. Светият Дух изработва покаяние, новородение и обръщане в живота ни (припокрива се с точка 5).
15. Ние сме зависими от Христос за оправдание и благодат, за да сме послушни на неговия свят закон (припокрива се с точка 14).
16. Духът на Бога ни помага да разберем вдъхновеното Слово, убеждава ни в грях и ни преобразява.
17. Трите ангелски вести оповестяват идването на Христос.
18. Изследователният съд се случва по време на очистването на светилището (припокрива се с точка 10).
19. Смъртта в гроба е сън и неактивност.
20. Състоянието на смъртта е безсъзнателност (припокрива се с точка 19)
21. Две възкресения: на праведните при завръщането на Христос; на нечестивите след милениума.
22. Възкресението се случва при последната тръба на Второто пришествие (припокрива се с точка 21).
23. По време на милениума светиите са в небето, а земята е пуста.
24. Краят на милениума, Новият Ерусалим се връща на земята, нечестивите са възкресени и унищожени (като точка 23).
25. Новото небе и новата земя са сътворени (припокрива се с точка 24).

Можем ясно да идентифицираме някои повторения. Премахването им би редуцирало броя на Фундаменталните учения на 14. Днес църквата е успяла да дефинира 28 и има драматични промени не просто в броя, а в съдържанието.

Прогресивна истина която се е променила

Първоначално публикуваните Фундаментални принципи останали буквално непокътнати в продължение на 60 години (от 1872 до 1931 г.). Но скоро след като Ли Рой Фрум станал Пасторски Директор на Генералната Конференция в 1926 г., той публикувал една поредица от статии, която лансирала един нов превод на Библията – Американската Ревизирана Версия (Енциклопедия на Адвентистите от Седмия Ден). У. У.

Прескът бил направил същото преди това на библейската конференция в 1919 г. Освен в списание *Министри*, тези версии също се появили и в *Знамения на времето* започвайки през 1928 г.

В неговата книга *Движение на съдбата*, Фрум показва, че две години по-рано било дошло времето за ново твърдение на вярванията. Статистикът на Генералната Конференция - Едсън Роджърс, отговарящ от 1903 г. за публикуването на *Годишника*, "бил шокиран от факта, че в продължение на доста години в нашия *Годишник* не е имало изявления на вярванията (или вярата) на Адвентистите от Седмия Ден, **поради различия.**" (Л. Р. Фрум, *Движение на съдбата*, с. 410, удебеленият шрифт е добавен). "Той чувствал, че е дошло времето да се появи едно подходящо Изявление на Вярата в нашия *Годишник*. Смятал, че това **сега е възможно.**" (*Пак там*, с. 418, удебеленият шрифт е добавен).

Защо най-накрая е било възможно през 1930 г. да се напише едно ново „подходящо“ изявление на основните учения? Защо „сега“ било „възможно“ да се лансира една нова версия на Библията, която да замести Оторизираната Версия на пионерите Адвентисти от Седмия Ден? Фрум обяснил защо това било така, на страница 17-та от неговата книга. "Старейшината Даниелс," президентът на ГК в продължение на 22 години, "осъзнал сериозните проблеми, които били намесени. Той знаел, че щяло да се изисква време, за да може определени теологични рани да бъдат излекувани и отношението на някои да се модифицира... Вероятно щяло да се наложи да се изчака **докато някои хора престанат да бъдат активни.**"

След смъртта на Урия Смит в 1903 г., Даниел Бордо в 1905 г., Елън Уайт в 1915 г., Е. Дж. Уагонър и д-р Дейвид Полсън на следващата година, Стивън Хаскъл в 1922 г. и А. Т. Джоунс в 1923 г., и Дж. Н. Лафбъроу в 1924 г., Изпълнителният Комитет на Генералната Конференция можел безстрашно да представи възражението си през 1926 г.: "Ние признаваме всяко посредничество, което издига Христос пред човека като част от божествения план за евангелизиране на света, и ценим високо християните и християнките в другите общества, които са се ангажирали със спечелване на души за Христос." ("Отношения към други общества," ГК Изп. Комитет, 1926 г.).

Необходимостта да бъдат приети от „други общества“, да получат „десницата на дружба“ от евангелистите, да бъдат приветствани от „сестринството на църквите“ изисквала да се направят промени в нашите изявления на вярата. Фундаменталните принципи, които сме

публикували от 1874 до 1914 г. не били “подходящи” заради становището ни върху:

1. Финалното Умилоствивение в небето
2. Човешкото естество на Христос след 4000 години деградация
3. Мястото на Писанието и Пророчеството в църквата, и
4. Доктрината за Триединството

Финалното Умилоствивение в небето

Нашето преживяване в 1844 г. довело до едно изследване на небесното светилище и неговите служби. Левит 16-та глава била проучвана специално в контекста на Данаил 8:14 и очистването на светилището в действителния ден на умилоствивението. Резултатът от това бил нашето разбиране за изследователния съд преди Пришествието, както е описан в Данаил 7-ма глава и илюстриран от притчата за сватбената дреха в Матей 22-ра глава. Ние сме осъзнали императива на Първата ангелска вест в Откровение 14:7, и че „сега“ бил часът на Божия съд и времето да се разпространи по целия свят един призив за приемане на Неговото вечно евангелие към поклонение на Създателя в деня почитащ Неговите велики творчески и изкупителни дела. Това била нашата заръка като семе и остатък на жената, за да може “Неговият народ” да излезе от онази друга жена, на чието чело било написано “ТАЙНА, ВАВИЛОН” сред чиито дъщери трябвало да бъдат достигнати скъпоценните души с последната вест на милост.

Но майката на блудниците и нейните дъщери били отхвърлили призива и игнорирали преместването на Исус в Светая Светих, където започнало Неговото последно посредничество, разпръсвайки Своя Дух, изписвайки Своя закон в умовете ни, и името на Неговия Баща на челата ни, за да ни запечата за Себе Си. Те били превърнали кръста в края на Христовото изкупително дело. Не би могло да има „съвместимост“ дотогава докато сме държали Първата ангелска вест.

Човешкото естество на Христос след грехопадението

Евангелският свят, подобно на католическата църква, си представял една нужда от защитаване и имунизирание на Христос от греха, заявявайки, че Той е не просто безгрешен в Своето божествено естество, но безгрешен и в Своето човешко естество. Католиците осъществили това, провъзгласявайки Неговата майка Мария за непорочно зачената, без самата тя да има грях! Евангелистите обявили, че нашият Спасител е

роден с естеството на Адам преди грехопадението. И двете решения представили Синът на Бога като неуязвим срещу греха: “свят, невинен, непорочен, отделен от грешниците” (Евр. 7:26). Така Той вече не бил пример за нас, относно това как обитаващият в нас Божи Дух (както е обитавал и в Него) може да ни направи „повече от победители” (Римл. 8:37), за да “победим както [Той] победи” (Откр. 3:21); Христос бил само наш заместник.

Без надеждата за победа над греха, човечеството е обречено на един безкраен цикъл от падение и прощение, съгрешаване и изповед. Идеята че ще грешим докато дойде Исус, просто трябвало да се приеме, защото те казвали, че силата на Бога, която носи победа над греха, просто не е възможна. Но да “благодарим на Бога, който ни дава победата” и в това е нашата победа, че вярваме в единородния Син на Бога, който живее в нас чрез Духа Си, не само, за да “прости греховете ни,” но „и да ни очисти от всяка неправда” (1 Йоан 1:9).

Писанието и Пророчеството в църквата

Оригиналният Фундаментален принцип от 1872 до 1914 година (и неизменен до 1980 г.) твърди:

19. “...Духът на Бога бил обещан да се изяви в църквата, чрез определени дарби, които са отбелязани в I Коринтяни 12-та глава и Ефесяни 4-та глава; тези дарби не са предназначени да превъзхождат или да заемат мястото на Библията, която е достатъчна да ни направи мъдри за спасение, както и Библията не може да заеме мястото на Светия Дух...”

В 1980 г. всичко това се променило. Сега Фундаменталните вярвания гласят:

“Една от дарбите на Светия Дух е пророчеството. Тази дарба е идентификационен знак за църквата на остатъка и е била изявена в служението на Елън Уайт. Като Господната вестителка, нейните писания са един продължаващ и авторитетен източник за истина и осигуряват утеха, ръководство инструкция и поправление за църквата. Те също изясняват, че Библията е стандартът, чрез който трябва да бъде тествано всяко учение и преживяване.”

Ясното твърдение в 1872 г., че дарбата на Духът на пророчеството “не била определена да превъзхожда, или да заема мястото на Библията”, сега изчезнало, и бил добавен един изказ, който целял въздигането на

„нейните писания“ до ниво на равенство с Библията като “един продължаващ и авторитетен източник за истина,” превръщайки ги по този начин в един равен на Библията авторитет, точно както Църквата на Мормоните е направила с тяхната Книга на Мормон. Самата Елън Уайт била казала:

“Бог ще има на земята народ, поддържащ Библията и само Библията като мерило за всички учения и основа за всяка реформа. Мненията на учени мъже, заключенията на науката, вярванията на църковните събори, многобройни и различни като църквите, които представляват, гласът на мнозинството - нито едно от тях не трябва да се взима като доказателство за или против коя да е точка от религиозната вяра. Преди да приемем някое учение или предписание трябва да го потвърдим с ясното: **“Така казва Господ”**. Елън Г. Уайт, *Великата борба*, с. 595, Гл. 37, Параграф 5 (ударението е добавено).

“Библията, и единствено Библията, трябва да бъде нашето кредо, единствената връзка на единство; всички, които се подчиняват на това Свято Слово ще бъдат в хармония. Собствените ни възгледи и идеи не трябва да контролират усилията ни. Човек греша, но Божието Слово е непогрешимо. Вместо да се препират едни с други, нека хората възвишат Господ. Нека посрещнем цялата опозиция, както го направи нашият Учител, казвайки “Писано е.” Нека издигнем знамето върху това което е написано: Библията като наше правило за вяра и ред.” Елън Уайт, *Избрани вестии*, книга 1-ва, с. 416, Гл. 65, Подзаглавие: Библията е нашето единствено кредо

Триединството

Тъй като Елън Уайт никога не е използвала термините триединство, триединен, съвечен, или косубстанциален във всичките ѝ публикации, които обхващат 50 000 страници и 23 милиона думи, Фундаменталните принципи от 1872 до 1914 г. също избягвали един такъв език. Както вече забелязахме, първите два принципа се придържали максимално към думите на Писанията. Те били подкрепени от Елън Уайт.

“Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога” *Свидетелства към църквата*, том 8, с. 268, Свидетелството на Писанието – Параграф 3.

“От вечността съществуваше пълно единство между Отец и Сина. **Те бяха двама, но малко по-малко от това да бъдат идентични**; двама в индивидуалност, но едно в дух, сърце и характер.” *Младежки инструктор*, 16-ти декември, 1897 г.

“Владетелят на вселената не бе сам в Своето дело на благоволение. Той имаше **помощник - съработник**, който можеше да оценява Неговите намерения и да споделя радостта Му, когато даваше щастие на сътворените същества.” *Патриарси и пророци* с. 34, Гл. 1, Параграф 4

“Христос, Словото, единородният Божи Син, бе едно с вечния Баща - едно по естество, по характер и цел, **единственото същество в цялата вселена**, напълно посветено в плановете и намеренията на Бога.” *Великата борба*, с. 493, Гл 29 – Параграф 3

Думата Триединство била прокарана чрез един съкратен списък на вярванията от Ф. М. Уилкоккс. Уилкоккс, който тогава бил редактор на *Ривю енд Херълд*, заровил това в неговия брой от 9-ти октомври, 1913 г. в една написана от него статия със заглавие “Вестта за днес.” Обърнете внимание кое е първото духовно същество.

converted in a day.

The Saviour longs to manifest his grace and stamp his character on the whole world. It is his purchased possession, and he desires to make men free, and pure, and holy. Though Satan works to hinder this purpose, yet through the blood shed for the world there are triumphs to be achieved that will bring glory to God and the Lamb. Christ will not be satisfied till the victory

For the benefit of those who may desire to know more particularly the cardinal features of the faith held by this denomination, we shall state that Seventh-day Adventists believe,—

1. In the divine Trinity. This Trinity consists of the eternal Father, a personal, spiritual being, omnipotent, omniscient, infinite in power, wisdom, and love; of the Lord Jesus Christ, the Son of the eternal

Това „Триединство“ се състои от вечния Баща, Сина на вечния Баща, и новораждащият посредник - Светия Дух - третата личност.

Самият Отец е описан от Уилкокс като едно личностно, духовно същество. Това не е ортодоксален тринитаризъм, който би казал, че Отец е личност в съществото на Бога; една от трите личности в единия Бог, който е само едно същество. Вместо това Уилкокс продължава да подкрепя първоначалното вярване на пионерите в отделните индивидуални същества Отец и Сина, като второто същество е единственото друго в цялата вселена, което би могло да влезе в съветите на Отец.

Но това била една първа стъпка по посока на тринитарното разполагане на църквата в нейното търсене да бъде приета от сестринството на църквите, които всички (подобно на тяхната майка) били тринитарни.

На следващата година, Годишникът на АСД за 1914 г., отново отпечата оригиналните Фундаментални принципи от 1872 г., които са приписвани на „покойния Урия Смит.“

ФУНДАМЕНТАЛНИ ПРИНЦИПИ НА АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН

От покойния Урия Смит

Адвентистите от Седмия Ден нямат друго кредо освен Библията; но те поддържат определени добре дефинирани точки на вярата, за които се чувстват подготвени да дадат обяснение „на всеки, който“ ги „пита“. Следните предложения могат да бъдат приети като едно обобщение на принципните характеристики на тяхната религиозна вяра, върху които, доколкото е известно, съществува пълно единодушие в цялото тяло. Те вярват:

1914

FUNDAMENTAL PRINCIPLES OF SEVENTH-DAY ADVENTISTS.

By the late Uriah Smith.

Seventh-day Adventists have no creed but the Bible; but they hold to certain well-defined points of faith, for which they feel prepared to give a reason "to every man that asketh" them. The following propositions may be taken as a summary of the principal features of their religious faith, upon which there is, so far as is known, entire unanimity throughout the body. They believe: —

1. That there is one God, a personal, spiritual being, the Creator of all things, omnipotent, omniscient, and eternal; infinite in wisdom, holiness, justice, goodness, truth, and mercy; unchangeable, and everywhere present by his representative, the Holy Spirit. Ps. 139: 7.

2. That there is one Lord Jesus Christ, the Son of the Eternal Father, the one by whom he created all things, and by whom they do consist; that he took on him the nature of the seed of Abraham for

1. Че има един Бог, личносно, духовно същество, създател на всичко, всемогъщ, всезнаещ и вечен, безкраен в мъдрост, святост, справедливост, доброта, истина и милост; непроменим и присъстващ навсякъде чрез своя представител, Светия Дух (Пс. 139:7).

2. Че има един Господ Исус Христос, Синът на Вечния Баща, онзи чрез когото Той е създал всичко и чрез когото всичко се сплотява; че той взе на себе си естеството от семето на Авраам за изкуплението на нашата паднала раса; че живя сред хората, пълен с благодат и истина, живя за да бъде наш пример и умря за да бъде наша жертва, беше възкресен за оправдаването ни, възнесе се високо, за да бъде наш единствен посредник в небесното светилище, където, със собствената си кръв извършва умилостивение за нашите грехове; което

умилостивение, осъществено до този момент на кръста, на който само бе принесена жертвата, е самата последна част от неговото дело като свещеник, според примера на Левитското свещенство, което беше сянка и образ на службата на нашия Господ в небето. Виж Лев. 16; Евр. 8:4, 5; 9:6, 7 и т.н.

Но поради „различията“ никой от списъците не бил публикуван отново до 1931 г. Елън Уайт била предупредена, че това ще се случи.

“Фундаменталните принципи, които са поддържали делото през последните петдесет години биха били сметнати за грешка. Би била установена една нова организация. Биха се написали книги от нов порядък. Би била въведена една система на интелектуална философия.” Е. Г. Уайт, *Специални свидетелства*, Серия Б (1905 г.) номер 2

Днес ние имаме такова философско описание на “един Бог: Отец, Син и Свети Дух – единство от три съвечни Личности... Той е безкраен...” Ние сега наричаме трите личности „Той“, защото не дръзваме да го наречем *Те*, понеже бихме се покланяли на три бога. Ние сме спиритуализирали Отец и Неговия Син просто в едни „роли“, обикновени метафори, далеч от семплото евангелие на Бог и Неговия единороден Син.

Фундаменти

“...независимо от много силния и последователен адвентен предразсъдък срещу кредотворството, днес се оказва, че имаме нещо, което до голяма степен функционира като кредо. Настоящото ни изявление за Фундаменталните Вярвания може да бъде, и действително е било използвано погрешно. Фриц Гай, “Разкриване произхода на Изявлението на Двадесетте и седем Фундаментални Вярвания”

“Повечето от основателите на Адвентизма от Седмия Ден не биха могли да се присъединят към църквата днес, ако трябва да се подпишат под Фундаменталните Вярвания на деноминацията.”
Джордж Найт, *Министри*, октомври, 1993 г.

“Преди да се приеме каквато и да е доктрина, ние трябва да изискваме едно ясно ‘Така казва Господ’ в нейна подкрепа.” Елн Уайт, *Великата борба*, с. 595